

PHẦN 5

Vũ Lập vô cùng đắc thắng qua sự việc vừa rồi. Hắn đã thành công bước thứ nhất rồi. Nhìn Chấn Huy điêu đứng như vậy, hắn thoả giận lắm. Ngồi cùng Dạ Lan bên bờ sông vào buổi chiều nhạt nắng mà lòng Vũ Lập tung bừng như mở hội vậy. Vũ Lập quay mặt sang Dạ Lan rồi đặt lên chót mũi cao của cô một nụ hôn ban thưởng. Dạ Lan hạnh phúc đón nhận.

Vũ Lập nói giọng thật êm:

- Lần này công của em lớn lắm nhé! Em muốn anh thưởng em gì đây?

Dạ Lan nũng nịu:

- Anh muốn thưởng cho em gì cũng được mà.

- Em đúng thật là đáng yêu mà. Nhưng sao em không đòi mua nữ trang, mua xe hay mua nhà, lại để tùy anh vậy?

Dạ Lan chu môi:

- Em giúp anh vì thương anh, yêu anh chứ đâu phải vì những thứ đó. Anh quá xem thường em rồi.

Vũ Lập nhìn Lan âu yếm:

- Anh đâu có ý đó. Anh chỉ muốn thưởng cho em thôi mà. Chủ yếu là chúng ta vui thôi.

- Được ngồi bên anh như vậy là em thấy vui và hạnh phúc lắm rồi.

Tội cho Dạ Lan thật, cô đâu biết rằng trong lòng Vũ Lập không hề có hình bóng của cô. Con tim hắn đã gởi trọn ở chỗ Vĩnh Nghi rồi.

Vũ Lập chẳng có chút tình rung động nào trước lời nói của Dạ Lan nhưng hắn vẫn cố làm ra vẻ rất yêu thương cô:

- Anh thật diễm phúc khi có được em, em là ngôi sao bé nhỏ trong lòng anh.

Dạ Lan mỉm cười mãn nguyện. Cô tựa đầu vào vai Vũ Lập để tận hưởng hơi thở ấm áp mà anh truyền cho. Dạ Lan chợt hỏi:

- Anh yêu em cho đến bao giờ thì ngưng vậy?

- Sẽ không bao giờ ngưng em ạ. Tình yêu anh dành cho em là mãi mãi và không có gì ngăn cách được. Anh sẽ làm cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian này.

- Thật vậy sao anh?

Vũ Lập gật đầu chắc nịch:

- Dĩ nhiên là thật rồi. Nhưng...

Thấy Vũ Lập ngập ngừng, Dạ Lan lo lắng:

- Sao vậy anh?

- Anh cần hoàn thành tâm nguyện để mẹ anh ở tuổi vàng được vui. Anh phải đánh gục Chấn Huy mới dám nghĩ tới chuyện cưới em.

- Vậy mà anh làm em giật mình, chuyện của Chấn Huy chỉ cần chúng ta đi bước nữa là xong thôi. Anh đâu cần lo lắng.

Vũ Lập miệng lưỡi:

- Mẹ anh có đứa con dâu như em chắc bà mừng vui lắm.

Dạ Lan e thẹn:

- Anh cứ mãi khen em. Anh làm em ngượng quá.

- Có gì mà ngượng. Em lập công thì anh khen thôi. Bây giờ chúng ta cần đi bước cuối để tiêu diệt Chấn Huy. Có như thế chúng ta mới vui vẻ bên nhau mà không cần lén lút như vậy.

- Em sẽ cố gắng mà!

Vũ Lập dịu ngọt:

- Anh tin em sẽ làm được mà!

Dạ Lan lại tựa đầu vào vai Vũ Lập. Cô nhắm nghiền hai mắt để tận hưởng hạnh phúc và mơ đến một thiên đường nơi đó chỉ có cô và Vũ Lập.

Dạo này cứ bận chăm lo cho bà Châu nên Vĩnh Nghi tiêu tụy hẳn đi. Cái dáng gầy của cô bây giờ lại gầy thêm. Chân Huy cũng nhận ra điều đó.

Chờ cô trên chiếc Spacy, Chân Huy đề nghị:

- Chúng ta ăn cái gì đã rồi hãy về.

Vĩnh Nghi thoải mái:

- Tùy anh thôi!

- Cô muốn ăn gì?

Vĩnh Nghi nghĩ ngợi giây lát rồi nói:

- Bún riêu đi!

Chân Huy nhướng mắt:

- Giờ này còn bún riêu sao?

- Có chứ! Anh rẽ phải đi, sau đó đến con, hẻm phía trước rồi dừng lại.

Chân Huy giật mình:

- Cô định cho tôi ăn quán cóc sao?

Vĩnh Nghi bình thản:

- Quán cóc thì đã sao! Vừa rẻ vừa ngon, anh chỉ cần nhìn thôi đã thấy muốn ăn rồi.

- Nhưng quán ven đường chẳng hợp vệ sinh đâu cô Hai à.

Vĩnh Nghi lừ mắt:

- Tuy là quán ven đường nhưng nơi đó rất sạch sẽ. Anh cứ đến thử rồi biết.

Chân Huy trề môi:

- Cô có nói quá không đó?

Vĩnh Nghi chột reo lên:

- Tới rồi! Anh dừng lại đi!

Chấn Huy cho xe dừng lại. Anh nhìn sơ qua một lượt rồi gật đầu:

- Cũng khá đó chứ.

Vĩnh Nghi thúc giục:

- Vào nhanh lên!

Chấn Huy chép miệng. Đây là lần đầu tiên anh phải vào quán vỉa hè như vậy. Chỉ có Vĩnh Nghi mới lôi anh vào đây được thôi. Con nhóc này xem ra cũng khá đấy.

Hai tô bún riêu được mang ra, mùi thơm bốc lên. Vĩnh Nghi như không chờ được nữa, cô nhanh tay cho gia vị vào tô rồi cho bún vào miệng nhai ngấu nghiến. Chấn Huy lắc đầu trước hành động đó. Anh lẩm nhẩm:

- Con gái gì mà chẳng ý tứ. Tính cách này chỉ ở cô mới có thôi.

Vĩnh Nghi nuốt bún vào bụng, cô chu môi:

- Gì mà chẳng ý tứ chứ? Tại tôi... quá đói thôi. Anh lo ăn đi, ở đó mà soi mói người ta.

Chấn Huy lờm mắt:

- Tôi có ý tốt nhắc nhở mà chẳng cần sao?

Vĩnh Nghi chu môi:

- Không thèm!

Lại đôi môi chúm chím đó nữa, sao mà Chấn Huy muốn đặt lên đó một nụ hôn quá trời. Anh rất sợ mình lại không kèm được và lại làm tổn thương Vĩnh Nghi. Đối với cô giờ đây hình như anh đã có một tình cảm khác. Anh đã rung động khi đối diện với cô, chẳng lẽ anh cũng đã yêu cô?

Chấn Huy thoáng giật mình với ý nghĩ đó. Anh cúi xuống và cặm cùi ăn cho đỡ ngượng. Vĩnh Nghi trề môi:

- Anh ăn còn đáng sợ hơn tôi nữa. Vậy mà chê người ta.

Chấn Huy ngớ người. Anh hơi què:

- Tôi... là con trai ăn sao mà chả được? Cô lo cho thân cô đi, coi chừng ế bây giờ.

Vĩnh Nghi lừ mắt:

- Anh dám trù ẻo tôi hả? Anh coi chừng ế thì có. Con trai gì mà cứ mãi hơn thua với con gái. Tôi nguyện rửa suốt đời sẽ chẳng bao giờ có vợ.

Chấn Huy nhăn mặt:

- Cô có thấy làm vậy là ác lắm không? Cô nói vậy mẹ tôi nghe được, bà buồn lắm đó!

- Xí! Anh hù tôi hả?

- Tôi hù cô làm gì? Mẹ tôi đang rất muốn có con dâu và cháu nội. Bà mong đợi từng ngày đấy. Vậy mà cô lại ác mồm đến thế.

Vĩnh Nghi bùm miệng. Cô chợt nhớ đến chuyện bà Châu muốn cô làm con dâu của bà. Vĩnh Nghi chợt đỏ mặt nhưng rồi lại thấy sợ. Liệu Chấn Huy và cô có thể đến với nhau hay không khi mà cứ mỗi lần gặp nhau là cả hai lại đấu võ mồm như vậy.

Thấy Vĩnh Nghi đột nhiên im lặng, Chấn Huy hăng giọng:

- Sao? Nghe tôi nói vậy cô thấy mình có lỗi rồi à?

Vĩnh Nghi bĩu môi:

- Tôi đang tội nghiệp dì Châu đấy. Dì có một đứa con như anh thật vô phước. Người gì mà khó ưa làm sao có cô gái nào chịu lấy anh chứ. Xem ra dì Châu phải đợi dài dài.

Chấn Huy trợn mắt nhìn Vĩnh Nghi:

- Nè! Cô biết gì mà nói thế hả? Chấn Huy này mà không có cô gái nào chịu lấy sao? Nói cho cô biết có rất nhiều cô muốn bước vào nhà tôi mà không được đấy nhé.

- Hoá ra, tôi hạnh phúc hơn họ sao?

- Đúng vậy!

Vĩnh Nghi lí lắc:

- Nhưng khổ nỗi tôi chẳng ưa gì anh cả.

- Bộ cô tưởng tôi ưa cô lắm sao?

Vĩnh Nghi chu môi hờn dỗi:

- Ai cần anh ư chứ?

Nói xong, Vĩnh Nghi cúi xuống ăn tiếp. Cả hai rơi vào im lặng. Họ như đang đeo đuổi những ý nghĩ riêng nhưng có một điều chắc là Vĩnh Nghi đang rất vui.

Chiếc Spacy chạy thẳng vào sân căn biệt thự, Chấn Huy dựng chống xe bước xuống. Vĩnh Nghi đang đóng cổng. Cô đi vào, đứng đối diện với anh, cô nói:

- Cảm ơn anh đã đưa đón tôi, chúc anh ngủ ngon!

Nói dứt câu, Vĩnh Nghi dậm bước đi. Cô đi được vài bước thì cánh tay rắn chắc của Chấn Huy đã giữ cô lại. Vĩnh Nghi ngã nhào vào lồng ngực săn chắc, khoẻ khoắn của anh.

Cô như nghe rõ từng nhịp tim đập loạn cả lên. Vĩnh Nghi cố trấn tĩnh đầu óc nhưng nụ hôn bất ngờ của Chấn Huy đã làm cô quên đi tất cả. Những nụ hôn mà Chấn Huy dành cho cô luôn là bất ngờ, và chính anh cũng không lý giải được hành động của mình. Anh không kiềm chế được mỗi khi đứng trước cô.

Vĩnh Nghi cuồng nhiệt đón nhận nụ hôn của anh. Cô choàng tay qua cổ anh lúc nào cô cũng không biết. Nụ hôn chợt dừng lại trong quyền luyến, Chấn Huy vẫn giữ Nghi trong lòng mình. Anh thì thầm:

- Anh yêu em mất rồi, nhóc ạ!

Vĩnh Nghi nhắm nghiền hai mắt, cô đang tận hưởng cảm giác của tình yêu đầu đời, nó rất nồng nàn và dịu ngọt. Vĩnh Nghi dụi mặt vào ngực anh. Cô cất giọng hờn dỗi:

- Bây giờ mới chịu yêu em sao? Chẳng phải anh rất ghét em ư?

Chấn Huy siết chặt Nghi hơn. Anh âu yếm:

- Ghét nhiều yêu nhiều, em không hiểu sao nhóc?

Vĩnh Nghi lừ mắt nhìn anh:

- Vẫn gọi em là nhóc sao? Em ghét anh kinh khủng.

Chấn Huy nhướn mắt trêu:

- Em ghét anh thật không đó? Anh biết em đang dối lòng mình.

Vĩnh Nghi đẩy nhẹ anh ra. Cô trề môi:

- Anh giỏi nhỉ, có thể biết lòng em đang nghĩ gì. Nhưng anh đoán sai rồi! Em đang nói rất thật.

Chấn Huy cười tinh quái:

- Em ghét anh thật sao? Em không hối hận khi nói ra chuyện này đó chứ?

Vĩnh Nghi chu môi:

- Ai thèm hồi hận! Anh đừng có mơ!

Chấn Huy lại siết lấy Vĩnh Nghi và khoá chặt đôi môi cô bằng nụ hôn nồng ấm, cuồng nhiệt của mình. Vĩnh Nghi cố đẩy anh ra nhưng bất lực. Cô chỉ còn biết đón nhận lấy nụ hôn của anh. Môi rời môi, giọng Chấn Huy ầm áp:

- Còn ghét nữa không bé cưng?

Vĩnh Nghi e thẹn đỏ mặt. Cô đắm thùm thụp vào ngực anh thật đáng yêu:

- Quý sứ anh đi! Anh chỉ biết bắt nạt em thôi.

- Anh cũng đâu muốn nhưng tại em quá bướng bỉnh ấy mà.

- Hừm! Anh còn dám chê em nữa hả? Cho anh chết luôn.

Vừa nói, Vĩnh Nghi vừa ngất vào hông anh. Chấn Huy nhăn mặt như khi ăn phải ớt:

- Em ác quá hà!

Vĩnh Nghi kênh mặt:

- Cho anh chừa cái tội cứ chê em hoài.

Chấn Huy cười méo xệch:

- Anh chưa nói hết mà. Em rất bướng nhưng... rất đáng yêu.

Vĩnh Nghi véo mũi anh:

- Anh còn miệng lưỡi nữa hả?

- Anh nói thật mà. Em tha cho anh đi công chúa xinh đẹp.

Vĩnh Nghi cười nắc nẻ. Tiếng cười trong trẻo của cô làm Chấn Huy phải cười theo, anh như quên đi bao phiền muộn về chuyện công ty. Vĩnh Nghi cứ như là một loại thuốc quý, giải toả ưu phiền cho anh.

Ba giờ sáng, Vĩnh Nghi chợt tỉnh giấc. Cô cảm thấy khát nước nên xuống phòng khách rót nước. Khi đi ngang phòng đọc sách, Vĩnh Nghi thấy đèn vẫn còn sáng. Cô ngạc nhiên nên tiến lại gần xem thử.

Cánh cửa phòng hé mở, Vĩnh Nghi tròn mắt kinh ngạc khi thấy Chấn Huy đang gục đầu xuống bàn. Vĩnh Nghi lao nhanh đến bên anh. Cô cất giọng lo lắng:

- Sao anh lại ngồi đây vậy? Cả đêm anh không ngủ sao?

Chấn Huy ngược mặt lên. Anh buồn giọng:

- Anh không ngủ được!

- Sao vậy? Có chuyện gì hả anh?

Chấn Huy mệt mỏi. Cả tuần nay, chẳng ngày nào anh được ngủ yên. Nỗi ám ảnh sắp bị mất công ty cứ vây lấy anh. Hiện tại, công ty đang hụt vốn một cách trầm trọng. Lại một chuyện nữa, tay kế toán của công ty lại cuồn tiền đi mất. Chấn Huy đã cố tìm đủ mọi cách nhưng đành bất lực.

Chấn Huy buồn bã:

- Công ty sắp phá sản em à. Anh vô dụng quá, anh chẳng làm gì được nữa.

Vĩnh Nghi ngồi phịch xuống ghế. Chuyện này thật kinh khủng. Cô không dám nghĩ tại sao lại xảy ra chuyện này. Điều mà cô lo lắng nhất là bà Châu. Liệu bà Châu có chịu nổi cú sốc này không? Vĩnh Nghi hốt hoảng:

- Thật sự đã hết cách sao anh?

Chấn Huy gật đầu đau đớn:

- Chẳng còn cách nào nữa. Chuyện bề hợp đồng lần trước đã làm đối tác mất lòng tin ở chúng ta rồi. Chuyện lần này... không cứu vãn được.

Chấn Huy tự nhiên nghẹn ngang nơi cổ. Anh luôn tự trách bản thân mình. Anh đã quá tin tưởng người ngoài nên mới xảy ra chuyện. Tình trạng của anh bây giờ như cá nằm trên thớt, chỉ còn chờ người ta làm thịt mà thôi.

Vĩnh Nghi nhìn vẻ tiều tụy của anh mà đau đớn. Mấy ngày qua cô thấy anh rất lạ nhưng cô chẳng dám hỏi. Cô cứ ngỡ anh mệt không ngờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Cô tự thấy bản thân mình quá vô dụng, chẳng giúp gì được cho anh. Cô thở dài:

- Chuyện này phải nói sao với dì Châu hả anh? Em sợ dì ấy chịu không nổi.

Chấn Huy vò đầu đau đớn:

- Điều mà anh lo nhất chính là việc này! Mẹ anh đang có chứng bệnh cao máu. Anh thật sự không dám mở lời.

- Nhưng trước sau gì dì cũng phải biết, hay anh để em nói với dì.

Chấn Huy nhìn Nghi. Anh xúc động:

- Cám ơn em đã giúp anh. Em hãy cố an ủi mẹ anh nhé.

Vĩnh Nghi gật đầu:

- Em biết mình phải làm gì mà.

Chấn Huy đốt cho mình điều thuốc. Anh thật không thể nào ngờ mình lại thất bại một cách dễ dàng và thảm hại như vậy. Chuyện cứ như là một giấc mơ khiến người ta khó lòng chấp nhận.

Anh cất giọng xa xăm:

- Căn biệt thự này cũng sẽ bị phát mãi. Có lẽ anh không thể để mẹ và em sống ở đây được rồi. Anh xin lỗi.

Vĩnh Nghi nắm lấy tay anh và siết nhẹ. Cô trấn an anh:

- Anh đừng nói vậy mà. Chuyện cũng đã xảy ra rồi. Anh phải cố gắng đón nhận, đừng buồn nữa. Anh phải giữ gìn sức khỏe để lo cho dì Châu và bản thân anh nữa.

Chấn Huy lắc đầu ngao ngán. Anh bung ly rượu rồi dốc cạn:

- Anh sợ mình không đủ sức lo cho mẹ khi sau này anh phải trở thành một kẻ trắng tay.

- Anh quên là anh vẫn còn em sao? Em có thể lo cho dì Châu mà.

- Làm sao anh có thể liên lụy đến em được? Anh thật sự không muốn!

Vĩnh Nghi cất giọng hờn dỗi:

- Anh nói vậy mà không sợ em buồn à? Anh xem em là người ngoài sao?

- Anh...

Vĩnh Nghi cắt lời anh, cô đồng dục nói:

- Nếu anh bị phá sản thì anh và dì Châu hãy về nhà em. Chúng ta sẽ nương tựa nhau mà sống.

Chấn Huy gục đầu trong đôi tay. Anh hoàn toàn không ngờ rằng mình lại có ngày hôm nay. Chấn Huy lắc đầu:

- Anh không thể làm khổ em được. Anh biết tự lo cho mình mà.

Vĩnh Nghi bực dọc. Cô hơi lớn tiếng:

- Anh dẹp cái suy nghĩ đó đi được không? Em và anh yêu nhau mà anh lại sợ làm liên lụy đến em sao? Anh đã quá xem thường Vĩnh Nghi này rồi.

Chấn Huy trầm giọng:

- Em đừng quá bức xúc như vậy. Em hãy hiểu cho anh. Anh là đàn ông làm sao anh có thể nương tựa vào em để em phải vất vả chứ.

- Hoá ra anh đang vì sĩ diện ư? Cái đó nó có nuôi sống được bản thân anh không? Và cả dì Châu nữa. Và lại, em đâu có bảo anh phải dựa hẳn vào em. Anh có thể tìm việc khác để làm mà. Nhưng em xin anh hãy trú ngụ ở nhà em. Anh đừng làm em và mẹ phải lo lắng mà.

Chấn Huy vô cùng đau đớn. Anh biết Vĩnh Nghi rất tốt với mình nhưng anh không thể làm vậy được. Hơn nữa, anh cần ở lại Sài Gòn để làm lại từ đầu và anh cần biết rõ ai là người đã hại anh ra nông nỗi này.

Chấn Huy nói qua loa cho qua chuyện:

- Hiện tại căn biệt thự này vẫn còn ở được. Chúng ta từ từ hãy tính đến chuyện dọn nhà em nhé.

Vĩnh Nghi nóng lòng:

- Anh định đợi nước tới chân mới nhảy sao? Liệu anh có nhảy kịp không?

- Anh không còn cách nào khác em à.

- Em đã nói sẽ giúp anh mà. Ngày mai em sẽ gọi điện và nói rõ mọi chuyện cho mẹ em biết. Em sẽ tìm cách để dì Châu về nhà em chơi. Chúng ta sẽ từ từ nói cho dì ấy biết. Anh thấy sao hả?

Chấn Huy vò đầu. Anh không còn biết làm gì hơn là nghe lời Vĩnh Nghi. Đều bà Châu lên Đà Lạt cũng tốt, khỏi để bà thấy cảnh căn biệt thự này và cả căn biệt thự của anh bị tịch thu. Chấn Huy gật đầu:

- Tùy em quyết định vậy.

Vĩnh Nghi mỉm cười nhưng lòng thì rối bời. Cô lo cũng đâu thua gì Châu Huy, cô cũng không biết phải giúp anh những gì nữa. Thôi thì mọi chuyện tới đâu hay tới đó vậy.

Vĩnh Nghi đứng lên, cô bước đến bên anh và nhắc nhở:

- Về phòng nghỉ một chút đi anh. Anh đừng suy nghĩ nữa, sức khoẻ quan trọng hơn mà.

Chấn Huy nhắm mắt lại. Anh cố nén nỗi đau đớn hần sâu trên nét mặt. Anh cố làm ra vẻ tỉnh:

- Em đi nghỉ đi. Anh muốn ngồi thêm một lát.

- Đã bốn giờ sáng rồi mà anh còn muốn ngồi sao? Anh nghe lời em đi mà thấy anh như vậy em lo lắm.

Chấn Huy mệt mỏi. Anh không muốn cô lo lắng nên đứng lên rồi nói:

- Anh nghe lời em.

- Vậy mới được chứ.

Chấn Huy bắt chợt choàng tay qua eo Vĩnh Nghi rồi siết nhẹ. Anh đặt lên sống mũi cao của cô một nụ hôn nồng ấm:

- Cảm ơn em đã động viên anh.

Vĩnh Nghi cụng đầu mình vào đầu anh:

- Em giúp anh đâu phải vì tiếng cảm ơn. Anh đừng quá khách sáo với em như vậy.

Chấn Huy véo mũi cô:

- Em đúng là một cô gái đặc biệt nhóc à!

Vĩnh Nghi trợn mắt:

- Nhóc nữa hả?

- Thì không nhóc nữa. Bé yêu được chưa?

- Hừm! Anh vẫn còn dẻo miệng lắm.

Chấn Huy đùa:

- Vậy mà có người yêu mới hay chứ!

Vĩnh Nghi vênh mặt:

- Xí! Ai thèm!

Chấn Huy véo mũi cô:

- Thôi, đi ngủ đi em.

- Em biết rồi!

Chấn Huy và Vĩnh Nghi cùng về phòng. Họ quyến luyến rời nhau khi đến trước cửa phòng. Lòng Chấn Huy buồn chông chênh. Anh yêu cô mà chưa làm gì được cho cô. Ngay cả căn phòng này, anh cũng không giữ lại được. Rồi đây nó sẽ không còn là của anh nữa.

Chấn Huy lắc đầu buồn bã rồi bước vào phòng. Vĩnh Nghi cũng ngổn ngang bao nỗi. Tuy thấy anh vui vẻ với cô nhưng cô biết anh làm vậy là để cô an lòng thôi. Vĩnh Nghi bước vào phòng và cô biết rằng mình sẽ không ngủ được.

Tối nay, Vĩnh Nghi đi học một mình. Cô không để Chấn Huy đưa đón nữa. Anh có quá nhiều chuyện phải làm, cô không muốn anh bận tâm vì cô.

Tan học, Vĩnh Nghi dẫn xe ra công. Cô cố tranh thủ về nhà với Chấn Huy, nhưng vừa định nổ máy thì Vũ Lập đã đón đầu xe của cô. Hấn mỉm cười:

- Em đi học về đó à?

Vĩnh Nghi khó chịu:

- Tôi phải về! Anh tránh ra giùm!

Vũ Lập dựng xe rồi đứng trước đầu xe Vĩnh Nghi. Vũ Lập xoa cằm:

- Sao em nôn về dữ vậy? Chúng ta đi uống nước nhé?

Vĩnh Nghi nhăn trán:

- Tôi không rảnh!

- Sao em bướng vậy Vĩnh Nghi?

Vĩnh Nghi ngạc nhiên. Cô nhìn chăm chú vào Vũ Lập:

- Sao anh biết tên tôi vậy? Anh là ai?

Vũ Lập cười ngạo nghễ:

- Anh đã dám đeo đuổi em thì việc biết tên em là chuyện nhỏ thôi. Anh còn biết nhiều về em nữa kia.

- Thật ra anh là ai?

Vũ Lập cười nửa miệng:

- Nếu em đã muốn biết thì anh xin tự giới thiệu anh là Vũ Lập, là người rất thân tượng sắc đẹp của em.

Đúng là một tên nham nhở. Nhưng sao mình lại gặp hấn ta hoài vậy kìa?

Nghĩ vậy, Vĩnh Nghi nói:

- Bây giờ anh để tôi đi được rồi chứ?

Vũ Lập nheo mắt:

- Em làm gì mà gấp vậy? Anh vẫn chưa nói xong mà.

Vĩnh Nghi bực bội:

- Anh muốn nói thì tìm người khác mà nói. Tôi không có rảnh ở đây nghe anh nói!

- Anh chỉ tâm sự thôi mà.

Vĩnh Nghi lớn tiếng:

- Anh có tránh ra không hả?

- Sao em lại cáu gắt dữ vậy? Dịu dàng một chút không phải là tốt hơn sao?

Vĩnh Nghi mím môi tức giận:

- Anh điên mất rồi.

Vũ Lập cất giọng cười kinh dị. Vĩnh Nghi thoáng giật mình khi mọi người đã về hết. Nơi đây chỉ còn cô và Vũ Lập. Vĩnh Nghi đề máy rồi nói cứng:

- Anh tránh ra mau cho tôi về.

Vũ Lập cố tình chặn ngang đầu xe, hấn nói:

- Nếu muốn thì em cứ chạy đi.

Nhìn vẻ mặt kên kên của hấn mà Vĩnh Nghi tức điên lên được. Cô định hét lên thì có một chiếc xe chạy đến. Vĩnh Nghi mừng rỡ khi nhận ra Chấn Huy:

- Anh Huy! Anh đến đón em sao?

Chấn Huy dựng xe. Anh nhíu mày khi nhận ra Vũ Lập, hấn kên mặt nhìn anh:

- Là anh đó à? Anh vẫn khỏe chứ?

Chấn Huy nhếch miệng:

- Vẫn khoẻ! Cảm ơn cậu đã quan tâm.

Vũ Lập cười thâm độc:

- Đây là người yêu của anh à. Anh sướng nhỉ, có cô người yêu xinh thế này. Nhưng liệu anh có thể lo cho cô ấy không khi anh sắp phá sản.

Tiếp theo những câu nói đó là một tràng cười dài ngạo nghễ. Chấn Huy nghiêng răng:

- Chuyện tao sắp phá sản tại sao mày lại biết chứ? Mày đừng nói với tao là mày có liên quan đến chuyện này đấy?

Vũ Lập hất mặt:

- Chuyện anh phá sản cả Sài Gòn này ai mà chả biết. Anh có cần khẩn trương vậy không? Bây giờ anh đã biết mùi vị của kẻ trắng tay rồi chứ?

Chấn Huy gườm gườm mắt:

- Tao ra sao thì mặc tao. Mày lo cho thân mày đi.

- Tôi sao? Tôi thì tốt hơn anh nhiều rồi, tôi đang có cuộc sống giàu sang và có cả địa vị chứ không phải là một kẻ tay trắng khi rời khỏi nhà anh đâu.

Vĩnh Nghi tròn mắt kinh ngạc:

- Anh Huy! Anh ta là ai vậy?

Vũ Lập nói một cách thản nhiên:

- Tôi là đứa em trai không được công nhận của anh ấy. Tôi tin rằng cô chẳng biết chuyện này đâu. Người yêu cô chẳng đơn giản đâu. Cô coi chừng đó.

Chấn Huy dè nén dữ dội. Anh rít giọng:

- Mày có im đi không trước khi tao nổi giận đó.

Vũ Lập vênh vác:

- Anh định làm gì tôi chứ? Anh đánh tôi trước mặt người yêu anh à? Được thôi, anh làm đi!

Vừa nói, Vũ Lập vừa ưỡn ngực và sấn tới Chấn Huy. Chấn Huy bực tức vô cùng nhưng anh không nỡ đánh Vũ Lập, dù sao hắn cũng là anh em mà.

Chấn Huy đẩy Vũ Lập qua một bên rồi nói:

- Vĩnh Nghi! Mình đi về đi em!

Xong, anh quay sang Vũ Lập, cất giọng cứng rắn:

- Nếu mày muốn chơi thì tìm người khác đi. Tao không muốn ra tay với mày.

Vũ Lập ngang tàng:

- Anh quá hèn rồi đó. Vậy mà tôi cứ ngỡ anh ghê gớm lắm.

Hai mắt Chấn Huy ngầu ngầu nhưng anh chẳng làm gì cả. Anh nói như lệnh:

- Nghi! Cho xe chạy đi!

Vĩnh Nghi cho xe nổ máy rồi chờ anh nổ máy chiếc Spacy rồi cùng chạy đi. Vũ Lập đứng mỉm cười nhìn theo:

- Đẹp đôi nhỉ! Nhưng chẳng được bao lâu nữa đâu. Chấn Huy! Tôi sẽ lấy lại tất cả kể cả cô gái đó.

Cả hai bước vào phòng khách, Vĩnh Nghi tò mò:

- Anh ta thật sự là em trai của anh sao?

Chấn Huy gật đầu:

- Nó là con của vợ nhỏ, nhưng mẹ anh xem nó như con ruột vậy. Bà rất thương yêu nó nhưng nó...

- Sao hả anh?

Chấn Huy buồn bã. Anh kể rõ mọi chuyện cho Vĩnh Nghi nghe. Khi nghe xong, Vĩnh Nghi bật thốt:

- Hấn ta tệ vậy sao?

- Chính vì vậy mà anh rất giận nó. Nhưng nói thật anh không thể bỏ nó được.

Vĩnh Nghi nhìn anh đầy yêu thương:

- Anh đừng buồn! Em tin rồi sẽ có ngày anh ta sẽ biết thương của anh ta sẽ trở về bên anh.

Chấn Huy gượng cười:

- Anh cũng mong là vậy. Nhưng thôi, mình đừng nhắc đến nó nữa. Em vào thay đồ đi rồi xuống ăn cơm.

Vĩnh Nghi ngạc nhiên:

- Ăn cơm? Di Châu đi rồi, di Hai cũng nghỉ việc luôn. Cơm đâu mà ăn?

Chấn Huy ưỡn ngực:

- Anh nấu!

Vĩnh Nghi trố mắt:

- Anh nấu?

- Có gì không ổn hả?

- Anh biết nấu sao?

- Em cứ thử rồi biết.

Vĩnh Nghi tò mò. Cô mỉm cười:

- Bây giờ không cần thay đồ nữa. Em đi ăn ngay đây.

Chấn Huy nhún vai:

- Tùy em!

Vĩnh Nghi chạy nhanh đến bàn ăn. Một bữa ăn thật thịnh soạn được bày ra ra. Chấn Huy cố cười thật tươi:

- Có lẽ đây là bữa cơm cuối cùng chúng ta được ăn ở đây, hãy ăn nhiều em nhé.

Vĩnh Nghi thoáng buồn, cô ngậm ngùi:

- Anh...

Chấn Huy ngăn lời:

- Em đừng nói gì hết, anh hiểu mà. Cố ăn một bữa vui vẻ nhé.

Vĩnh Nghi không còn biết nói gì nữa. Cô cặm cụi ăn và cố tỏ ra vui vẻ. Thức ăn Chấn Huy nấu thật ngon, nhưng nếu trước đây anh nấu những món này thì có lẽ cô sẽ ăn ngon miệng hơn nữa.

Chấn Huy cũng cố nuốt. Anh thật sự không dám nghĩ đến ngày mai. Ngày mai, anh sẽ không còn gì.

Buổi sáng, Chấn Huy và Vĩnh Nghi cùng đến Đại Phát. Chấn Huy đã rất cố gắng để làm ra vẻ tỉnh. Hôm nay anh đến là để bàn giao toàn bộ tài sản của mình.

Ngồi trong phòng làm việc, Chấn Huy nôn nao gặp người đã thuê tóm công ty anh. Cánh cửa phòng bật mở, Vũ Lập và Dạ Lan bước vào cùng vị luật sư. Chấn Huy như ngã ngửa khi sự việc xảy ra trở trêu như vậy.

Vũ Lập cười đắc thắng:

- Sao, anh bất ngờ quá phải không? Anh không ngờ tôi có ngày hôm nay?

Chấn Huy nghiến răng:

- Mà đã giờ trò gì hả?

Vũ Lập nhún vai:

- Tôi chẳng làm gì cả. Anh đừng có nghĩ vớ vẩn đấy. Anh không thấy luật sư đang ở đây sao?

Vĩnh Nghi nắm lấy tay anh lay nhẹ. Cô nói:

- Giận quá mất khôn anh à. Anh hãy làm việc với luật sư trước đi.

Chấn Huy cố nén giận. Anh ngồi đối diện với luật sư và làm đầy đủ những công việc mà ông ấy yêu cầu. Xong việc, luật sư Trương ra về, Vũ Lập cười đắc chí:

- Cuối cùng kẻ thua thuộc là anh. Tôi không ngờ ngày này đến với anh sớm thật.

Chấn Huy nghiến răng:

- Mà đã bày trò gì hả?

Vũ Lập nhướng mắt tự đắc:

- Nếu anh muốn trách thì trách bản thân anh quá tin tưởng người khác. Chắc anh không ngờ chính người thân cận nhất của anh đã hại anh.

Chấn Huy chiếu tia nhìn sang Dạ Lan. Chẳng lẽ, cô lại làm như vậy? Dạ Lan mà anh quen vốn rất hiền lành mà. Sao lại có thể xảy ra chuyện này?

Chấn Huy nhìn cô trân trối. Dạ Lan cũng thấy mình có lỗi nên cô chỉ cúi đầu. Vũ Lập điềm điềm nói:

- Còn một chuyện anh không biết nữa đấy. Đó là Dạ Lan chính là người yêu và là vợ sắp cưới của tôi. Sau khi cưới, có lẽ chúng tôi sẽ đến căn biệt thự của mẹ con anh để ở đấy.

Vĩnh Nghi nhìn Vũ Lập một cách căm hờn. Cô bất bình:

- Anh thật quá đáng. Sao anh lại có thể hại anh mình chứ?

Vũ Lập cười lớn:

- Anh tôi ư? Cô mà biết cái gì? Vũ Lập tôi trước giờ chưa hề xem hấn là anh. Tôi luôn xem hấn ta là kẻ địch và quyết đánh bại kẻ địch này.

- Uông công anh ấy luôn nghĩ cho anh. Vậy mà anh lại phá anh mình như vậy!

- Cô biết điều thì đừng có xen vào chuyện này. Bây giờ anh ta đã trở thành một kẻ trắng tay rồi. Tôi khuyên cô nên tránh xa hấn đi. Hãy tìm một tên khác để lo cho cô đi.

Vĩnh Nghi hét lớn:

- Anh đúng là người chẳng đáng để người khác tôn trọng. Anh Huy có đưa em như anh là do anh ấy vô phúc.

Vũ Lập nhếch mép:

- Cô cũng miệng lưỡi đó nhi! Nhưng tôi sẽ chờ xem cô có thể đi theo anh ta bao lâu khi mà anh ta đã trắng tay.

Chấn Huy chau mày. Anh tức tối:

- Mày có im đi không! Mày đừng tưởng ai cũng giống những cô gái bên cạnh mày. Họ chỉ biết tiền chứ chẳng có chút tình nghĩa nào cả.

Dạ Lan biết Chấn Huy đang ám chỉ mình nhưng cô chẳng biết làm gì khác ngoài việc im lặng cho xong. Cô đã ra tay với anh quá nặng nề nên cô đành cam chịu để anh mắng. Vũ Lập xỉ xỉ vào đầu Chấn Huy:

- Anh trách người khác mà làm gì! Anh hãy trách bản thân mình quá ngốc kìa. Sau sự việc lần này, tôi xin dạy anh một bài học là đừng nên quá tin tưởng người khác nhé, kể cả anh em mình cũng vậy.

Chấn Huy cười chua chát:

- Mà mày không cần phải lên mặt dạy đời tao. Mày đừng tưởng mày làm vậy là tài giỏi? Tao sẽ lấy lại những gì đã mất.

Vũ Lập cười lớn như rung chuyển cả bầu không khí nặng nề. Hấn vênh mặt:

- Nếu anh đã có quyết tâm như vậy, thì tôi sẽ chờ. Nhưng hãy cố nằm mơ đi nhé, vì chỉ có trong mơ mới có cảnh đó.

- Hừm! Của thiên trả địa thôi. Mày hãy đắc thắng mãi đi.

Vũ Lập nhún vai:

- Tôi chính là “địa” nên chẳng cần phải sợ gì cả. Tôi chỉ lấy lại những gì thuộc về mình thôi.

- Những cái thuộc về mày, mày đã huỷ diệt nó hết rồi, kể cả tình anh em.

Vũ Lập lại cười:

- Tình anh em ư? Anh nói nghe thân mật nhỉ! Nhưng đối với tôi, kể từ ngày tôi bước chân ra khỏi nhà anh thì tôi đã quyết mình không còn dòng họ với anh nữa. Các người đã lấy mất của tôi quá nhiều, các người phải trả lại cho tôi tất cả.

Chấn Huy lắc đầu khiếp sợ. Anh thật không ngờ Vũ Lập vẫn nuôi hận thù trong khi anh đối đãi với Vũ Lập quá tốt. Nó ra đi cũng là do nó tự lựa chọn, sao nó lại trách anh. Chấn Huy cay đắng:

- Nếu mày đã từ bỏ thằng anh này rồi thì tao cũng chẳng cần màng tới. Nhưng mày hãy nhớ lấy, tao sẽ chẳng bao giờ bỏ cuộc đâu.

Vũ Lập nhướng mắt:

- Tôi cũng rất cần có một đối thủ như anh để tự mình phát triển hơn. Nếu anh thích thì tôi sẽ chờ anh.

Chấn Huy nghiến răng:

- Mày giỏi lắm!

Quay sang Vĩnh Nghi, anh nói như lệnh:

- Minh về!

Nói vậy, Chấn Huy bỏ đi trong cơn tức giận lẫn đau lòng. Việc phá sản đã khiến anh quá đau nhưng không gì đau bằng người hại anh là em trai anh và cô người mẫu mà anh tin tưởng.

Nãy giờ ngồi phía sau cho Chấn Huy chờ, Vĩnh Nghi không nói một lời nào. Cô biết Chấn Huy đang rất đau lòng, nhưng cô biết an ủi anh gì đây. Nỗi đau mà anh phải gánh chịu là quá lớn. Vĩnh Nghi thấy giận bản thân mình sao chẳng làm gì được để giúp anh. Cô cất giọng thật nhỏ:

- Bây giờ mình đi đâu hả anh?

Chấn Huy nhíu mày với câu hỏi vừa rồi. Thật sự anh cũng chẳng biết về đâu với valy đồ này. Anh nói băng quơ:

- Chúng ta cứ đi, cả Sài Gòn này chẳng lẽ không có chỗ nào cho mình dừng chân sao?

Vĩnh Nghi chột đề nghị:

- Hay mình về Đà Lạt đi anh. Em cũng đang trong thời gian nghỉ hè mà. Mình cứ xem như đi du lịch vậy, nha anh.

Chấn Huy cười buồn:

- Xem ra, anh phải sống dựa vào em ít ngày rồi. Anh bây giờ đã thật sự trở thành một kẻ trắng tay.

Vĩnh Nghi biết anh lại buồn. Cô cố trấn an Chấn Huy:

- Anh cứ xem thời gian này anh đang nghỉ phép đi. Anh đã vất vả nhiều rồi. Anh cũng cần nghỉ ngơi chứ.

Chấn Huy buồn bã:

- Anh sẽ là gánh nặng cho em đấy nhóc con. Điều đó anh thật sự không muốn.

- Sao anh cứ giữ mãi cái ý nghĩ đó hoài vậy? Anh chỉ tạm ở nhà em thôi mà. Anh phải làm lại từ đầu chứ. Anh cần phải đi tìm việc làm. Anh vẫn còn trẻ mà.

Chấn Huy đưa tay ra sau, anh nắm chặt lấy tay Vĩnh Nghi mà nghe ấm lòng. Anh cất giọng nhẹ tênh:

- Cũng may là anh còn có em bên cạnh. Em là nguồn lực rất lớn để anh trấn tĩnh bản thân.

Vĩnh Nghi đùa:

- Công của em lớn lắm đó. Sau này nếu anh giàu trở lại, anh phải trả ơn cho em đấy.

Chấn Huy cười buồn:

- Việc đó anh tin mình sẽ làm được, nhưng có lẽ là con rất lâu nhóc à.

- Chỉ cần mình có lòng tin là đủ mà anh. Em sẽ là chỗ dựa tinh thần của anh.

Chấn Huy siết chặt tay Nghi hơn. Anh âm giọng:

- Anh quả thật đã chọn không nhầm người. Em quá tốt với anh rồi.

Vĩnh Nghi đưa tay ra trước. Cô véo mũi anh:

- Anh có bỏ mấy từ khách sáo đó đi được không? Cái em cần không phải là những thứ đó.

Chấn Huy mỉm cười. Anh sẽ không thất bại mãi như vậy đâu. Anh sẽ tạo cho Vĩnh Nghi và hai người mẹ được cuộc sống an nhàn, sung sướng.

Bà Châu suýt ngất đi vì bất ngờ. Bà lặng người vì cái tin chấn động này.

Vĩnh Nghi cố an ủi bà:

- Di đừng quá xúc động mà. Chuyện đã xảy ra rồi, mình nên chấp nhận mà đi.

Bà Châu ghen ngào:

- Tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này? Vũ Lập nó lại làm ra thứ chuyện này sao?

Chấn Huy nhìn mẹ, anh đau lòng:

- Mẹ đừng buồn nữa mà. Sức khỏe là quan trọng hơn mà mẹ.

Bà Hạnh cũng nói:

- Châu phải gắng sức lên. Châu phải là chỗ dựa tinh thần để Chấn Huy làm lại từ đầu. Nếu bây giờ mà ngã quy thì càng làm Chấn Huy khổ hơn.

Bà Châu rơi lệ. Bà biết phải chấp nhận chuyện này như thế nào đây? Nó cứ y như một giấc mơ khiến người ta khó lòng mà đón nhận. Bà Châu nấc lên:

- Bây giờ tôi đã là kẻ không nhà rồi sao? Tôi thật không ngờ mọi chuyện lại tệ hại như vậy!

Chấn Huy gục đầu trong tay. Nhìn thấy mẹ đau khổ như vậy, anh càng thấy bản thân mình vô dụng. Bà đã già, vậy mà phải chịu cú sốc này. Chấn Huy thấy hận bản thân mình vô cùng:

- Mẹ! Con xin lỗi!

Bà Châu ôm lấy Chấn Huy. Bà nức nở:

- Con không có lỗi gì hết, con đừng tự trách bản thân mình nữa. Hãy cố gắng lên con!

Vĩnh Nghi vỗ nhẹ lên vai anh:

- Mọi người đều ủng hộ anh hết mình. Anh hãy cố gắng làm lại từ đầu.

Chấn Huy ngẩng đầu lên. Trong anh dấy lên một niềm tin mãnh liệt. Được rồi, anh sẽ là một Chấn Huy mạnh mẽ, sẵn sàng làm lại từ đầu và đối đầu với thử thách. Chấn Huy mỉm cười tự tin:

- Con sẽ cố gắng làm lại từ đầu. Mọi người hãy giúp con.

Bà Hạnh vui mừng:

- Ngày mai dì sẽ dẫn con đi trồng hoa, con hãy bắt đầu bằng công việc này nhé.

Bà Châu mỉm cười:

- Hãy cố gắng con nhé.

Chấn Huy gật đầu chắc nịch:

- Dạ!

Chấn Huy chỉ làm tạm công việc này thôi. Anh quyết trở lại Sài Gòn và chọn một công việc tốt hơn.